<u>בבית המשפט העליון</u>

בש"פ 9199/17

לפני:	כבוד השופט ע' פוגלמן
המבקשת:	מדינת ישראל
	נ ג ד
המשיב:	פלוני
	בקשה להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996
תאריך הישיבה:	ח' בכסלו התשע"ח (26.11.2017)
בשם המבקשת:	עו"ד אפרת גולדשטיין; עו"ד סיגל דהן-הירש; עו"ד רמי אלמכאווי; עו"ד יואב קישון
בשם המשיב:	עו"ד משה יוחאי

<u>החלטה</u>

בקשה להארכת מעצרו של המשיב העצור ב"מעצר ימים" לצרכי חקירה ב-10 ימים נוספים החל מהיום, 26.11.2017, לאחר שזה שהה במעצר 85 ימים.

1. המשיב נעצר ביום 4.9.2017 בחשד לרצח בכוונה תחילה ובקשירת קשר לפשע בנוגע לשני מקרי רצח: של אלישע סבח ושל טל קורקוס, ששימש כעד מדינה נגד ארגון פשיעה. בנוסף, המשיב נחשד בעבירות נשיאת נשק, הובלתו והחזקתו. מעצרו של המשיב הוארך מעת לעת. לאחר שחלפו 30 ימים מאז מעצרו וטרם הוגש כתב אישום בעניינו, נדרשו הארכות המעצר לאישור היועץ המשפטי לממשלה כמתחייב מהוראת סעיף 17(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים) ואלה ניתנו על ידי המשנה לפרקליט המדינה, לו הואצלה הסמכות, 7 פעמים. על חלק מההחלטות להארכת מעצר הוגשו עררים ובאחד המקרים אף הוגשה בקשת רשות לערור (בש"פ 7542/17 פלוני נ' מדינת ישראל (28.9.2017)). השגותיו אלו של המשיב על ההחלטות להאריך את מעצרו, נדחו.

2. משחלפו 75 ימים מאז מעצר המשיב, הגישה המבקשת לבית משפט זה בקשה נוספת להארכת מעצרו של המשיב ב-15 ימים נוספים, גם היא, באישור המשנה לפרקליט המדינה (עניינים פליליים). לאחר שנשמעו טענות הצדדים, לרבות במעמד צד אחד, נעתר בית משפט זה (השופטת ע׳ ברון) לבקשה באופן חלקי (בהסכמת באת כוח של המשיב) והורה על הארכת מעצרו של המשיב ב-10 ימים נוספים (בש״פ 8937/17). עוד צוין בהחלטה זו כי ככל שהמבקשת תשקול בקשה נוספת להארכת מעצר, תשוב ותעשה הערכת מצב עם הגורמים המוסמכים והובהר כי לא בנקל ייעתר בית משפט לבקשה להארכה נוספת, אם תוגש.

3. עתה מונחת לפניי בקשה להאריך את מעצרו של המשיב ב-10 ימים נוספים מכוח סעיף 62(א) לחוק המעצרים (אף היא באישור המשנה לפרקליט המדינה (עניינים פליליים)). בבקשה וכן בדיון שלפניי טענה המבקשת כי על אף העובדה כי מעצרו של המשיב ממושך, באופן לא שגרתי, המשך המעצר לפרק הזמן המבוקש הכרחי בנסיבות העניין. לדבריה, החקירה במקרה דנא מורכבת ומסועפת, במסגרתה עצורים 4 חשודים נוספים ונוכח המעשים המיוחסים למשיב – שהוא גם בעל עבר פלילי, בין היתר בעבירות הטרדת עד ואיומים – נשקפת ממנו מסוכנות רבה. הובהר כי היחידה החוקרת אינה קופאת על שמריה, וכי במסגרת החקירה מתבצעות פעולות חקירה רבות ומורכבות וכן נדרשות פעולות חקירה מהותיות שלא ניתן לבצען אלא בעת שהמשיב ישהה במעצר. בנוסף, טוענת המבקשת כי שחרורו של המשיב ממעצר יוביל לשיבוש מהלכי חקירה ומשפט ולהימלטות מאימת הדין.

4. המשיב מתנגד לבקשה וטוען כי לא מתקיימות הנסיבות המיוחדות המצדיקות את הארכת המעצר לפרק הזמן האמור. נטען כי הזמן שהמבקש היה נתון במעצר מספיק לצורך פעולות החקירה הנדרשות וכי מורכבות הפרשה דנא אינה מספיקה לצורך היעתרות לבקשה הנוכחית, בשים לב למשך הזמן הממושך שהמשיב כבר עצור.

5. לאחר שעיינתי בבקשה, האזנתי לצדדים בדיון שהתקיים לפניי, עיינתי בחומר הסודי שהוגש לי במעמד צד אחד (שסומן ״א״ ו״ב״ בהתאמה) ושמעתי הבהרות מנציגי המדינה, באתי למסקנה כי דין הבקשה להתקבל. בבש״פ 2100/16 מדינת ישראל נ׳ מוטלק (14.3.2016) (להלן: עניין מוטלק) עמדתי על כך שבקשות מן הסוג דנא הן בגדר ״החריג שבחריג״ ועל כך שנקודת המוצא לדיון בהן היא כי ״כוחם של השיקולים ׳הרגילים׳ המצדיקים הארכת מעצר ׳רגילה׳ אין בהם די לאחר החלוף התקופה הקבועה בחוק – 75 ימים״ (שם, פסקה 7). לפיכך, לצד בחינת התקיימותם של התנאים הקבועים בסעיף 13 לחוק המעצרים, המסדיר את ״מעצר הימים״, היינו: חשד סביר לביצוע

העבירה וקיומה של עילת מעצר, יש לבחון את אופן התקדמותה של החקירה עד למועד שבו התבקש בית משפט זה להאריך את המעצר: "האם זו התקיימה בעצלתיים או שמא בוצעה ביעילות ותוך שקידה ראויה; את הפעולות אשר עתידות להתבצע בתקופת ההארכה – היקפן ותרומתן האיכותית לחיזוק החשדות; ואת הצפי להשלמת החקירה בגדר תקופת ההארכה המבוקשת" (שם, פסקה 8). עוד ציינתי בעניין מוטלק, כי בבקשות הארכת מעצר מעין אלו, יש ליתן משקל למשך הזמן שבו מתבקשת הותרת העצור במעצר – ככל שזו ארוכה יותר, כך תידרש זהירות יתרה בהיעתרות להארכה המבוקשת.

6. יישום אמת המידה האמורה על עניינו מוביל למסקנה כי יש להיעתר להארכת המעצר המבוקשת. לאחר עיון בחומרי החקירה, וכפי שצוין בהחלטות השיפוטיות הקודמות שניתנו בעניינו של המשיב, קיים חשד סביר (ואף מעבר לכך, כמפורט להלן) שהמשיב ביצע את העבירות המיוחסות לו. נוכח המעשים המיוחסים לו – המקימים חזקת מסוכנות סטטוטורית (סעיף 21(א)(1)(ג)(1) לחוק המעצרים) וכן בשים לב לחשש משיבוש מהלכי החקירה, מתקיימת גם עילת מעצר בעניינו של המשיב. בהארכת המעצר האחרונה לפני ההחלטה בבש"פ 8937/17 ציין בית משפט השלום בבאר שבע (כב' השופט צ' פורר) כי אמנם חלק מהראיות לא הוטחו במשיב, אך מארג הראיות הוא "כה משמעותי" כך שבמאזן הנדרש לא ניתן להורות על שחרורו. לאחר שעיינתי אף אני בחומר שהוגש לי מצאתי כי מסקנה זו בדין יסודה וכי פעולת החקירה שאליה התייחסה השופטת ע' ברון בהחלטתה עדיין לא מוצתה וממנה נגזרות גם פעולות חקירה נוספות. לצד זאת, יש לציין כי עסקינן בחקירה מורכבת ביותר, שעניינה חשדות לביצוע עבירות חמורות וקשות וכי קיים חשש ממשי משיבוש פעולות החקירה כתוצאה משחרור המשיב ממעצר. מהותן של העבירות בשילוב עצמת הסיכון ומורכבות החקירה שעליה עמדתי (אשר לה נדרשת מלוא הארכת המעצר המבוקשת), מבססות את הטענה כי בנסיבות העניין אכן קיימת "הצדקה מיוחדת" (כמובנה בפסיקתנו) להארכת המעצר לצרכי חקירה מעבר לתקופה הממושכת שבה המשיב מצוי במעצר.

הבקשה מתקבלת אפוא. מעצרו של המשיב יוארך עד ליום ג' 5.12.2017 שעה 12:00.

ניתנה היום, ח' בכסלו התשע"ח (26.11.2017).

ש ו פ ט

העותק כפוף לשינויי עריכה וניסוח. 17091990_M02.doc שג
מרכז מידע, טל' 077-2703333 ; אתר אינטרנט, www.court.gov.il